

DE VRIJHEIDSSTRIJDERS

DE
VRIJHEIDSSTRIJDERS

NATASJA BARTHOLOMÉ

Schrijver: Natasja Bartholomé

Coverontwerp: Natasja Bartholomé

© Natasja Bartholomé 2024

De Vrijheidsstrijders, namen, personages en gerelateerde indicia zijn
copyright.

Eerste druk gebonden editie: oktober 2024

ISBN: 9789465122724

Deze is voor jullie, mijn familie en vrienden, die me gedurende de publicatie van Zusterliefde en het snelle schrijven van De Vrijheidsstrijders ondersteund hebben en zoveel begrip hebben getoond. Hartstikke bedankt en wees gezegend!

INHOUDSOPGAVE

Proloog.....	5
I. Irritatie.....	10
II. Wacht houden.....	19
III. Prins op het witte paard.....	34
IV. Stille wateren.....	42
V. Genezen.....	51
VI. Toekomstplannen.....	61
VII. Lumenria.....	69
VIII. Zo koud als ijs.....	81
IX. Inzicht.....	93
X. Arrestatie?.....	99
XI. De Vrijheidsstrijders.....	112
XII. Overdracht.....	125
XIII. Lezen bij maanlicht.....	133
XIV. Amycus.....	144
XV. Caelestes geheim.....	153
XVI. Verraad.....	163
XVII. Vuur.....	176
XVIII. Rouw.....	188
XIX. De rebellen.....	202
XX. Onverwacht verzoek.....	211
XXI. Samen.....	221
XXII. Magisch.....	227
XXIII. Arash is terug.....	235
Epiloog.....	244

PROLOOG

Het was tijd. Na achttien lange jaren, die tegelijkertijd sneller voorbij waren gegaan dan haar lief was, moest Amelia Liwel haar levensverhaal voor het eerst met iemand delen. Uit gevaar voor haar leven en de overgebleven rebellen, bekend als de Vrijheidsstrijders, had ze al die jaren haar mond gehouden over het moment dat haar leven volledig op zijn kop gezet had. Eerst was ze bang geweest om het verhaal te delen. Bang dat koning Lembo met zijn legers naar Sutarebil zou komen om mensen het zwijgen op te leggen. Bang dat hij zou ontdekken dat de leider van de Vrijheidsstrijders een cadeautje aan zijn vrouw had achtergelaten. Bang dat Lembo nog meer mensen van haar zou afnemen dan hij al gedaan had.

Toen de angst langzaam afnam, weigerde ze te spreken, omdat de herinneringen aan die betreffende nacht haar nog steeds pijn deden. Als ze dacht aan alle dingen die ze nog met haar kersverse man Heron Liwel had willen doen, brak haar hart weer in tientallen stukken. Door haar dagelijkse leven op te pakken en het leven te leiden dat ze gewenst had met haar man, hield ze de stukken van haar hart normalerwijze op hun plaats. Zodra haar koppige verstand echter maar iets afdwaalde naar Heron... zijn schuine lach... zijn warrige donkerbruine haren die bijna zwart waren en over zijn goudbruine ogen vielen... het aantrekkelijke kuiltje in zijn kin...zijn sterke kaaklijn... maar bovenal zijn dappere karakter en goedaardige ziel... De gedachte aan haar man deed haar na al die jaren nog stilvallen en ineenkrimpen van de pijn.

De goden waren haar getuigen: Amelia miste Heron nog steeds iedere dag. Als er al een zielsverwant op deze plek rondliep, dan was hij de hare geweest. In veel aspecten sloten ze naadloos op elkaar aan. Ze keken hetzelfde tegen de wereld aan, hadden dezelfde visies en hadden dezelfde toekomst voor ogen. Bij andere factoren stonden ze loodrecht tegenover elkaar en balanceerden ze elkaar juist uit. Amelia was voor Heron nog nooit echt verliefd geweest, maar zou wel met iemand hebben moeten trouwen in een gearrangeerd huwelijk, als Heron er niet geweest was om haar uit dat huwelijksbootje te trekken met zijn onweerstaanbare charme en zijn goedmoedigheid.

Het begin van hun korte reis samen was dan allesbehalve standaard geweest – zij haatte hem en andersom of in ieder geval dat had ze altijd gedacht – maar ze was uiteindelijk toch voor hem gevallen. En ze hadden zoveel in slechts een korte tijd samen meegemaakt; veel koppels konden dat nog niet zeggen na 400 seizoenen samen te zijn geweest. En ze had nog zoveel dingen aan die lijst toe willen voegen...

De welbekende brok in haar keel had zich gevormd en een paar onwillige tranen begonnen zich in haar ooghoeken te vormen. Ze voelde

een hand op haar onderarm en toen ze opkeek, keek ze in de warme, goudbruine ogen van haar dochter Dana, ogen die haar dagelijks aan haar man deden denken. Er lag een bezorgdheid in die blik, die haar achttienjarige dochter nog niet zou hoeven voelen als dingen anders geweest waren. Dana had echter door Herons afwezigheid al snel de rol van vader op zich moeten nemen. Ze had de zorg over haar drielingzusjes Lana en Ivana op vroege leeftijd voor haar rekening genomen en voelde zich ook als eerste verantwoordelijk om een bijdrage te leveren aan het gezin, waardoor ze een baan had aangenomen bij Amelia in het naaiatelier van Dalagh Fyrel, een vriend van de familie.

Amelia wist dat het fout was, want Dana was een kind geweest en had ook een zorgeloze jeugd moeten hebben, maar dingen met haar oudste dochter waren gewoon zo gegroeid. Ze had meerdere keren aangegeven of Dana niet meer vrije tijd zou willen hebben, maar zij had haar schouders opgehaald en gezegd dat ze tevreden was met haar leven. Haar zorgzame karakter had haar immers een goede man opgeleverd, met wie ze zeer snel zou trouwen.

Dana's verloving had Amelia nieuwe zorgen gebaard. Natuurlijk was Maragh de vangst van Sutarebil. Hij was de knapste vrijgezel van het dorp en was de enige erfgenaam van een fortuin. Als Dana met hem zou trouwen, zou zijn rijkdom ook doervloeiën naar haar andere dochters en zichzelf. Dana beweerde dat het haar daar niet om te doen was en zwoer dat ze ook van Maragh hield, maar Amelia kende haar dochter langer dan vandaag. Wat Dana met Maragh had, was geen liefde. Maragh paradeerde met Dana door de straten, alsof ze een nieuwe aankoop van hem was die aan de wereld getoond moest worden. Dana ging erin mee, omdat ze van mening was dat ze dankbaar moest zijn voor deze man. Amelia geloofde best dat haar dochter iets voelde voor de knaap, maar dat was lang niet wat zij voor Dana's vader gevoeld had en nog steeds voelde achttien jaar na zijn verdwijnen.

Amelia had niets met haar aanstaande schoonzoon, noch met de rest van de familie Londel. De Londels bezaten een grote bank in de stad Amycus. Door de bekendheid van de bank was Maraghs vader, Levagh Londel, aangesteld tot geldmeester van de stadsheer van Amycus. Als geldmeester was hij verantwoordelijk voor het beheer van de schatkist van de stad, het verzamelen van belastingen, het betalen van schulden en het financieren van evenementen in de stad. Hij moest ervoor zorgen dat er voldoende geld beschikbaar was voor de behoeften van de stadsheer en dat de uitgaven en inkomsten in balans bleven. Dit betekende dat Levagh ook vaak betrokken was bij onderhandelingen met andere grote banken, zoals de Steen Bank in Calmera, de grootste bank van het Oostelijke Rijk.

Levagh Londel was een man van invloed en dat wilde hij ruimschoots aan zijn dorpelingen laten weten. Levagh en ook zijn zoon presenteerden zich als de koningen van Sutarebil. Als ze door de straten banjerden, moesten ze met iedereen een praatje maken, waarbij het niet

lang duurde of de Londels kletsten over hoe goed het lot hen wel niet gezind was.

Deden ze echter iets met hun fortuin om een stempel te drukken? Hielpen zij het gros van de Sutarebilianen, die onder de armoedegrens leefden? Nee, ho maar. Zij werkten hard voor hun geld. De Sutarebilianen die het minder hadden, moesten maar net zo hard werken als de Londels om meer geld te verdienen. En met zo'n arrogante, harteloze mensen zou ze als moeder van Dana dadelijk dagelijks mee te maken krijgen, wanneer haar oudste dochter haar ja-woord had gegeven aan Maragh.

Dana's ogen werden groter van onrust, toen Amelia bleef zwijgen en Amelia glimlachte snel naar haar om haar gerust te stellen. Toch vroeg Dana voorzichtig: 'Moeder? Alles in orde?'

'Geen zorgen, lieverd. Ik probeer alleen te bedenken hoe ik jullie het beste kan vertellen over jullie vader en alles wat hij voor me betekend heeft.'

Want dankzij haar dochters wilde ze nu eindelijk haar jarenlange stilte doorbreken. Dana had haar ermee geconfronteerd, nadat ze haar en Dalagh betrapt had in een zoenpartij. De schaamte van dat moment deed haar wangen weer vuren. Ze had jarenlang geen behoefte gehad in een partner, want ze rouwde nog te veel om Heron en ze had haar handen vol aan de opgroeiende drieling. In het begin had haar beste vriendin Caeleste hen dagelijks geholpen, maar toen zij verliefd werd op een handelaar die Sutarebil bezocht had, vertrok zij helaas naar Silvera voor haar geliefde. Amelia had altijd contact met haar gehouden, maar ze miste Caelestes aanwezigheid vaak genoeg. Een brief was niet hetzelfde als Caelestes bruisende persoonlijkheid om haar heen. Caeleste was echter zielsgelukkig met haar man in Silvera en dat gunde Amelia haar ook na haar afschuwelijke jeugd.

Dalagh had Amelia echter onderhouden in Caelestes afwezigheid en was daar voor haar geweest, wanneer ze de moeilijkheden waar ze tegenaan liep bij het opvoeden van drie kinderen aan iemand kwijt moest. Hij had haar handige adviezen gegeven en had haar gesteund waar hij kon. Toen de drie meiden oud genoeg waren om zichzelf bezig te houden door de dag heen, had Amelia wederom een baan bij hem gekregen, toen hij de werkzaamheden in het naaiatelier van zijn vader had overgenomen, en naderhand had Dana hun team ook versterkt.

En zo was Amelia steeds meer naar Dalagh toegegroeid, ook omdat hij haar als geen ander begreep. Hij was die beruchte avond erbij geweest. Hij had Heron, zijn beste vriend, tussen de Orc-soldaten zien verdwijnen, wetende dat ze elkaar nooit meer zouden zien. Hij was de vrouw van zijn beste vriend gaan zoeken om haar het onfortuinlijke nieuws te vertellen. Als een van de weinige overlevenden van die avond kampte hij iedere dag ook nog met de verliezen, die hij had geleden. In die ellende hadden zij elkaar gevonden en gesteund tot het verdriet langzaam maar zeker weg sleet en plaats maakte voor een kameraadschap en daarna....

Ja, wat speelde er nu tussen haar en Dalagh eigenlijk? Ze had geen antwoord op die vraag. Er waren zeker gevoelens ontstaan tussen hen beiden, maar verder dan diepe gesprekken en clandestiene zoenafspraken waren ze niet gekomen. Tot Dana hen betrapte had, was niemand anders buiten hen op de hoogte van hun affaire. Ook vanuit Dalaghs kant leek er iets tussen hun samenzijn in te staan en Amelia vroeg zich af of Herons geest die hindernis vormde. Voor zichzelf sprekend was hij nog steeds in haar gedachten, ook als ze bij Dalagh was. Haar man hield haar tegen om de knoop door te hakken en daadwerkelijk verder met haar leven te gaan, zoals ze hem wel beloofd had. Misschien kwam dat ook, omdat haar verhaal open eindigde. Ze wist immers nog steeds niet wat er met Heron gebeurd was...

‘Mam?’ vroeg Dana aarzelend en Amelia beseftte dat haar dochter wat gezegd had, waarop ze niet gereageerd had.

‘Sorry, lieverd. Wat zei je?’

‘Ik vroeg of je zeker weet dat je er klaar voor bent. Ik weet dat ik nogal drastisch reageerde laatst, toen... Nou ja, je weet wel.’ Haar dochter bloosde, toen ze ook terugdacht aan Amelia’s en Dalaghs kus. Amelia snoof: ze kon haar dochters zelfs na 72 seizoenen nog traumatiseren voor het leven. Wat een goede moeder was ze!

‘Nee, Dana. Ik zal er nooit klaar voor zijn om dit verhaal te vertellen.’ Ze tilde Dana’s kin moederlijk op, toen Dana haar grote ogen verdrietig neersloeg. ‘Dat neemt niet weg dat ik vandaag zal spreken over jullie vader. Jullie zijn oud genoeg om ons verhaal te horen.’

Een vlag van opluchting trok over Dana’s gelaat en ze neeg haar hoofd dankbaar, waarna ze de slakom pakte en verderging met de tafel dekken. Ivana zat al aan tafel met een kussen in haar rug om haar recente verwonding te ontzien, terwijl Lana de borden neerzette en bestek erbij plaatste. De drie meiden praatten geanimeerd met elkaar, blij dat Ivana haar schotwond overleefd had en opgewonden dat ze weer thuis was na een week bij de medicijnman gelegen te hebben. Dana en Lana waren bovendien enthousiast over het feit dat ze eindelijk meer te weten zouden komen over hun vader.

Ze lachte vertederd naar haar meiden. Ze waren zo goed terechtgekomen. Heron zou vast trots zijn op zijn dochters. Niet alleen waren ze ontzettend aardig voor iedereen, maar ook waren ze krachtige heksen. Nu al en ze hadden hun actieve gave pas iets langer dan een week. Amelia wist diep van binnen dat haar meiden een verschil gingen maken in deze wereld, waar hun moeder daarin gefaald had, en ze was er trots op dat zij in hun vaders voetsporen zouden treden, ook al wisten ze dat nu nog niet.

Toen ze de jacht van de meiden van die dag – konijn en ree met vruchten, sla en knollen - smakelijk had opgediend, nam ze plaats op haar vaste plek aan het hoofd van de tafel. Ivana viel als een hongerige wolf aan, zich onbewust van het verhaal dat hun moeder wilde vertellen. Dana en

Lana speelden echter nerveus met hun avondeten en keken haar verwachtingsvol aan. Amelia nam haar tijd om haar gedachten te ordenen en streek een servet rustig plat over haar schoot heen. Haar adem was jachtig en ze merkte dat haar hart bonkte tegen haar borstbeen. Ze nam een slok water om zichzelf te kalmeren, maar zette haar mok snel terug toen haar vingers zo trilden dat het water over de rand klotste.

Amelia legde haar handen in haar schoot en zei toen schoorvoetend: 'Ik had jullie beloofd dat ik jullie over jullie vader zou vertellen, zodra Ivana thuis zou zijn.' De zenuwen gierden door haar lijf zonder reden. Ze ging haar dochters alleen een verhaal vertellen. Geen reden om nerveus te zijn, toch?

'O, ja?' vroeg Ivana verbaasd en ze brak een stuk brood af. 'Heb ik iets gemist?'

'Een heleboel,' zei Dana lachend, maar toen zweeg ze, want Amelia schraapte haar keel veelbetekenend. Ze moest nu niet onderbroken worden, want ze wist dat ze dan alsnog haar mond zou houden. Dit was te moeilijk. Ze wilde die levensveranderende gebeurtenis niet herbeleven.

Toen ze echter de verwachtingsvolle blikken van haar drie engelen zag, haalde ze diep adem en begon haar verhaal: 'Ons verhaal begint 100 seizoenen geleden...'

I. IRRITATIE

‘Amelia!’ klonk de zware, hese stem van haar vader vanuit hun herberg *De Nachtvreugde*.

Een jonge vrouw genaamd Amelia zuchtte diep, terwijl ze de restanten van haar verlate lunch snel in een hap naar binnenschoof. Bij de werkzaamheden in de herberg *De Nachtvreugde* wist je immers nooit, wanneer je volgende maaltijd was. Daarbij kwam ook nog eens dat vandaag een extreem drukke dag was. Het was Oogstdag in Sutarebil en dat hield in dat heel Sutarebil al vroeg uit de veren was. Zowel de boeren als alle vrijwilligers hadden zich bij het ochtendgloren op de velden verzameld. Vanaf zonsopgang trokken mannen, vrouwen en kinderen gezamenlijk naar de akkers om de overvloedige oogst binnen te halen. Met elke sikkel die door het graan gleed en elke mand die zich vulde met sappige appels, voelde het alsof de aarde zelf hen zegende. De hele dag was de lucht in het dorp al doordrongen van de geur van rijpe graanhalmen en vers fruit.

Nu de laatste oogsten binnengehaald waren, vierde Sutarebil feest als dank voor weer een jaar van vruchtbare oogst. De ouderen vertelden verhalen over hoe de oogst niet alleen het werk van mensenhanden was, maar ook een geschenk van de oude geesten en de Godin van het Land en de Vruchtbaarheid Chiaera, die over het land waakten.

Nadat de oogst binnen was, versierden de dorpsbewoners het dorpsplein met kransen van kleurrijke bloemen en bundels koren. Lange tafels werden neergezet, overladen met de vers verzamelde vruchten, vers gebakken broden en kruiken met honingwijn. Muzikanten begonnen te spelen op fluiten en lieren en al snel vulde het marktplein van Sutarebil zich met dansende paren. Kinderen renden rond met kransen op hun hoofd, terwijl de zwerfkatten angstig hun steegjes inschoten bij zoveel drukte na zonsondergang. Een hoogtepunt van de avond was de optocht, waarin men door het dorp trok met lantaarns die de weg verlichtten. Bij het einde van de optocht werd een grote pop gemaakt van strohalmen, die de geest van de oogst symboliseerde. Deze pop van stro werd plechtig verbrand als offer voor de Godin Chiaera, opdat zij hen wederom een goede oogst het volgende jaar zou schenken.

Aangezien alle festiviteiten plaatsvonden op het dorpsplein, waar *De Nachtvreugde* aan grensde en de herberg de enige leverancier was van zowel de honingwijn en de bijbehorende hapjes en maaltijden, was het alle hens aan dek in hun taveerne op het moment. *De Nachtvreugde* was een kleine herberg die gerund werd door Amelia’s vader Zafon Mikron, die *De Nachtvreugde* weer geërfd had van haar grootvader. Daarom kende *De Nachtvreugde* weinig externe medewerkers. Grotendeels werden de dagelijkse werkzaamheden uitgevoerd door haar vader, haar moeder Lyria

en door haarzelf. Bij drukte vroeg haar vader Arxon Ridel, de slagerszoon, en haar neef Saragh Mikron weleens om bij te springen. Deze twee heren draaiden vandaag ook overuren, maar nog was er tijd tekort om even snel een maaltijd te nuttigen.

Over de duivel gesproken... Arxon kwam naar buiten met het zoveelste lege vat honingwijn. Toen hij Amelia zag staan, grijnsde hij zijn kleine tanden bloot. 'Moest je even ontsnappen van alle hectiek?' vroeg hij niet onaardig, terwijl hij het vat met een grom boven op de andere lege vaten stapelde. Hij veegde zijn kleverige handen af aan zijn schort, waar nog wel meer dubieuze vlekken op zaten. Arxon droeg vaak zijn andere werk op zijn vaders slagerij mee naar de herberg, wat Amelia alleszins hygiënisch vond. Arxon hoefde echter niet betaald te krijgen voor zijn diensten in de herberg, waardoor haar vader meer dan blij was met de slagerszoon.

Amelia wist een glimlach op haar gezicht te toveren en liet haar bekrumelde handen zien. 'Ik moest een hapje eten, want anders hadden jullie het met een man minder moeten doen. Ik viel bijna om van de honger.'

'En wat een prachtexemplaar moesten we dan missen!' riep Arxon met pruillippen uit, terwijl zijn smalle oogjes over haar lichaam schoten. Hij hield haar de deur open en vervolgde: 'Ik raad wel aan nu mee naar binnen te komen, want je vader staat op ontploffen.'

'Klopt de ader op zijn voorhoofd?'

'Ontzettend.'

'O, jee. Dan is er storm op komst.'

Ze wilde niet onder zijn uitgestoken arm door kruipen, omdat ze dan te dicht langs hem zou lopen en Arxon had iets aan zich, waardoor ze zich niet prettig voelde in zijn buurt. Het was dan alsof ze te dicht langs een roofdier liep, die haar op een onachtzaam moment kon bespringen. Arxon maakte echter geen aanstalten om door te lopen en schoorvoetend dook ze onder zijn arm door, zodat ze kon passeren waarbij ze haar lichaam zo dicht mogelijk tegen de deur duwde om Arxons pezige lijf te vermijden. Ze zwoer dat ze hem even kon horen snuiven, alsof hij haar geur beter in zich wilde opnemen. Hij hield echter zijn handen thuis.

En dat was meer dan ze van sommige dorpsgenoten op het moment kon zeggen, nu de honingwijn al rijkelijk gevloeid had. Ze had haar neus nog niet binnen de deur gestoken of de zoon van de hoofdwachter in Sutarebil, Heron Liwel, sprong voor haar, zodat ze niet langs kon lopen en begon in een lallende stem een lied voor haar te zingen, terwijl een van zijn maatjes een zware arm om haar schouders sloeg en haar in een wiegende dans met zich mee trok. De jongeman rook naar zweet, drank en sigarenrook en Amelia trok haar neus op, terwijl ze zich subtiel uit zijn greep probeerde te bevrijden.

Toen ze eindelijk los was, greep een andere vriend van Heron haar en ontvoerde haar in een stuntelige wals, terwijl hij probeerde de noten van Heron te halen. Amelia had echter de neiging om haar oren dicht te drukken en ze vreesde dadelijk alle zwerfkatten op de stoep te hebben staan, als hij

zijn gejuengel niet vroegtijdig zou stoppen.

Daarom duwde ze hem zacht, maar ferm tegen zijn borst en zei: 'Ik geloof dat hier nog een paar drankjes nodig zijn om de kelen te smeren of niet, heren?'

Die opmerking werd met luid gejuich onthaald en haar danspartner liet haar los om haar toe te klappen. Opgelucht liep Amelia naar de bar, waar Arxon het tafereel had staan te bekijken. Hij snoof. 'Kunnen die kerels hun poten niet thuis houden?'

Amelia zei maar niet dat hij haar ook had kunnen redden in plaats van alleen te kijken. 'Ach, het was onschuldig. Je moet gewoon weten hoe je met zo'n mensen omgaat.'

'Dan nog. Je mag niet aan andermans vrouwen zitten.'

De manier waarop hij dat zei, bezorgde haar meer kippenvel dan wat Herons vrienden met haar gedaan hadden. Alsof ze op de een of andere manier behoorde aan hem. Amelia sloeg haar armen over elkaar heen en zei ijsig kalm: 'Ik beloof je dat, als ze nog een keer lastig zijn, ik Garen voor mijn eer zal laten strijden. Hij is immers mijn verloofde en hij behoort dat te doen als dusdanig.'

Arxons kille ogen keken haar aan, maar hij glimlachte geniepig. 'Daar heb je helemaal gelijk in. Koene Garen kan die klus wel aan. Waar is de prins op het witte paard eigenlijk? Kan hij niet even bijspringen in de lokale herberg, zodat zijn verloofde rustig een hapje kan eten? Of voelt hij zich te goed om de handen uit de mouwen te steken. Het is immers, zoals je zegt, zijn taak om voor zijn verloofde te zorgen. En dat geldt dan ook op alle fronten, dunkt me.'

Ze fronste, toen hij haar eigen woorden naar haar terug gooide. 'Garen is de zoon van een graaf, Arxon. Hij heeft met de adelstand zijn eigen verplichtingen en festiviteiten.'

'Jammer, dat hem ontschoten is zijn verloofde uit te nodigen voor die festiviteiten.'

Amelia begon het gesprek zat te worden, omdat ze diep van binnen moest toegeven dat Arxon gelijk had. Ze voelde zich buitengesloten door haar verloofde. Het was dan wel een gearrangeerd huwelijk, maar ze kende Garen al van kinds af aan. Amelia's vader had de gravin eens gered van een verdrinkingsdood, toen hij vers water aan het halen was bij de rivier voor de afgastobbe in *De Nachtvreugde*. Haar vader was zonder twijfel de Libera ingesprongen en had de gravin uit het water gevist. Haar dank en die van de graaf waren zo groot dat ze hun zoon hadden uitgehuwelijkt aan de toenmalige veertig seizoenen oude Amelia, die er nog helemaal geen weet van had gehad wat het inhield om verloofd te zijn.

Op die leeftijd leek het haar super romantisch dat ze ergens een dappere, rijke man op haar had wachten die haar ooit weg zou voeren naar zijn eigen kasteel. Toen ze Garen ontmoette, veranderde nog weinig aan dat beeld. Garen was wat veel vrouwen zouden omschrijven als de ideale man. Hij was aantrekkelijk en mysterieus. Hij had een lang, slank en gespierd

postuur, te danken aan zijn opleiding in de vechtkunst. Zijn haren waren leembruin en stonden nonchalant omhoog in een warrige haardos. Zijn gelaatstrekken waren scherp en elegant, met uitgesproken jukbeenderen en een sterke kaaklijn. Dit gecombineerd met zijn marmeren huid gaf hem het uiterlijk van een standbeeld dat tot leven was gekomen.

Dat hield echter niet in dat hij net zo emotieloos was. Zijn ogen waren diep en expressief, met een limoengroene kleur die soms leek te veranderen afhankelijk van zijn stemming. Hij was een humoristische man, maar wist ook diepe gesprekken met zijn verloofde te voeren. Hij luisterde naar haar en kon goed advies geven. Hij was nooit veroordelend en had altijd het beste met haar voor. Garen was kortom een man, die zo leek te zijn weggelopen uit een sprookje.

Amelia prijsde zich gelukkig dat ze zo'n perfecte man haar verloofde mocht noemen, maar toch was een koppig stemmetje in haar het hier niet mee eens. Dat stemmetje geloofde in liefde op het eerste gezicht en hoewel ze op een manier van Garen was gaan houden, voelde dit niet als de allesverslindende, passionele liefde uit de romantische boeken die ze weleens las. Er was geen passie tussen hen. Geen vlinders in de buik. Geen overslaand hart. Ze hield van hem als van een broer of een zeer goede vriend, maar niet meer.

Ze hield zich echter voor dat dit vast nog zou komen, wanneer ze met elkaar getrouwd waren. Immers, dan pas waren de vleselijke lusten toegestaan en dan zou ze zichzelf waarschijnlijk pas echt toestaan om van hem te houden op alle gebieden. Ze moest geduldig zijn. Garen was een geweldige man en zou een goede echtgenoot voor haar zijn. Deze man had geen enkel kwaadaardig haar op zijn lichaam. Hij zou goed voor haar en straks ook voor hun kinderen zorgen. Daarvan was ze overtuigd.

Het enige wat Amelia dwarszat, was dat ze niet zelf voor hem had kunnen kiezen. Ze had weinig ambities in het leven. Ze wist wat haar lot was en was hier ook tevreden mee. Als vrouw moest ze bijdragen in het huishouden en haar man erfgenamen baren. Ze had ook altijd een groot gezin gewenst. Maar ze had wel gehoopt dat ze die kinderen zou krijgen met een man van haar keuze. Haar keuzevrijheden waren al beperkt door al Lembo's regels en wetten, maar ze had in ieder geval de man met wie ze oud zou worden zelf willen kiezen. Haar vader had zijn best voor haar gedaan met Garen, maar toch had ze liever zelf haar echtgenoot willen kiezen.

Arxons geniepig lachje doorbrak haar gedachtestroom en ze zei pinnig: 'Arxon, mijn verlovingsleven gaat je niks aan. Focus jij je nu eens op het inschudden van wat nieuwe glazen honingwijn, zodat dat gekrijs van Liwels maatje Turion eens ophoudt.'

'Jij gaat niet naar die kwezels terug.'

'Dat bepaal ik nog altijd zelf.'

'Nee, ik let op je, zo lang je verloofde niet in de buurt is. Dat ben ik je vader ook verschuldigd. Haal jij de volgende ronde glazen maar op. Ik

verzorg Liwel en zijn schavuiten wel.'

Aangezien Amelia stiekem ook geen zin had om terug te gaan, gaf ze zich gewonnen en pakte een lege bak op om de vaat te verzamelen. Ze baande zich een weg door de dorpelingen die binnen stonden te feesten en liep het marktplein op. De zon was al ver aan de horizon verdwenen en even genoot ze van het oranje licht dat Sutarebil in een brandend schilderdoek leek vast te leggen. De hitte van de dag was er niet minder op geworden en een dun laagje zweet vormde zich al snel op haar voorhoofd, terwijl ze haar ronde langs de lege kroezen en borden maakte.

Halverwege werd ze echter om haar middel gegrepen en van schrik liet ze bijna de vieze vaat vallen. Ze hoorde echter vrolijk gegiebel in haar rechteroor en ze rook de rozengeur van haar beste vriendin Caeleste. 'Stomkop!' riep ze lachend uit. 'Daar ging de vaat bijna! Laat me toch niet iedere keer zo schrikken.'

'Je hebt een slecht geweten, Amelia.'

'En jij bent onnatuurlijk lichtvoetig.'

'Ik drink gewoon geen honingwijn, waardoor mijn voetstappen momenteel niet zwaar en sloffend zijn.'

Amelia bekeek haar vriendin zorgvuldig, maar niets wees erop dat Caeleste loog. Ze was een van de weinige mensen die niet aan de honingwijn gezeten had. Haar lange, zijden sneeuwwitte haren zaten nog perfect op hun plek, alsof ze pas aan de festiviteiten deel had genomen. Haar slanke lichaam vergde nooit een korset en zag er alsnog perfect uit in de strak zittende zwarte jurk die ze droeg en die net genoeg décolleté liet zien dat het niet schaamteloos te noemen was. Om haar slanke nek droeg Caeleste een hartvormige robijn, die fel afstak tegen haar blanke huid en perfect matchte bij de kersenrode lipstick die ze droeg. Caeleste was een natuurlijk schoonheid met haar ovaalvormige gelaat met zachte, vrouwelijke trekken, zoals haar katachtige ogen en strakke wenkbrauwen. Ze had grote, ijsblauwe ogen die vaak haar emoties weerspiegelden en haar een warme, benaderbare uitstraling gaven.

Caeleste en Amelia kenden elkaar al jaren. Caeleste was een wees, die opgegroeid was samen met haar zusje Coca bij haar tante en oom in huis. Caelestes ouders hadden in Silvera gewoond, maar na hun vroegtijdige overlijden waren de twee zusjes naar Sutarebil verhuisd, waar ze vaak uit hielpen in de bloemenwinkel van hun tante. Daar had Amelia Caeleste ook leren kennen, toen ze eens op zoek was naar een beterschapsboekje voor haar moeder, toen zij met een ontsteking in de longen bij de medicijnman lag. Na Caelestes goede advies was Amelia teruggegaan naar de bloemenwinkel om haar te bedanken, waarna de twee meiden elkaar vaker waren gaan zien na werktijd of als Amelia nachtdiensten draaide, kwam Caeleste vaak langs in de herberg om haar vriendin te helpen of om op rustige momenten bij te kletsen.

'Ik wilde gewoon "hallo" zeggen tegen mijn beste vriendin,' giechelde Caeleste, toen Amelia een hand op haar fel kloppende hart legde.

‘Ik kan niet weten dat jij schrikt, alsof je aangevallen bent door een vampier.’

‘Zo geluidloos beweeg jij je soms wel voort.’

Caelestes lach werd breder. ‘Misschien ben ik wel magisch. Ik beloof je echter dat ik geen zin heb in je bloed.’

Een brede boer stootte Amelia aan, waardoor de vuile vaat voor de tweede keer bijna op de grond viel. Caeleste redde het aardewerk echter in een katachtig reflex. Amelia gromde gefrustreerd en zei: ‘Welnu, ik daarentegen kan momenteel van sommige dorpsgenoten wel het bloed drinken.’

‘Honingwijn en bier maken mensen tot zwijnen,’ meende Caeleste, terwijl ze de zware bak van Amelia overnam. ‘Hier, laat me je helpen. Jij verzamelt de vaat bij elkaar en ik draag de bak.’

Hoewel Amelia’s armen zuchtten van verlichting dat ze verlost waren van de vele kilo’s aan aardewerk en stalen kroezen, leek Caeleste nergens last van te hebben. Haar dunne armen waren nauwelijks aangespannen, alsof ze een kussen vasthield in plaats van een bak vol vaat. Ze zweette zelfs nauwelijks. Amelia schudde haar hoofd en vroeg spottend: ‘Weet je zeker dat je geen bloedzuiger bent?’

‘Hoezo?’

‘Dit gewicht lijkt je niks te doen.’

‘Misschien ben ik wel een heks.’

‘Soms kun je een heks zijn, ja,’ gniffelde Amelia, toen ze een paar lege borden in de vaatbak deed.

‘Au, dat deed zeer,’ zei Caeleste sarcastisch. ‘Is dat mijn dank? Ik offer mijn vrije avond op om jou te helpen en dan word ik uitgescholden voor heks? Dat is niet eerlijk.’

‘Wat is niet eerlijk?’ vroeg opeens een lijkige stem en toen Amelia opkeek, zag ze tot haar grote irritatie dat Heron Liwel op hen afbeende met een pijp tussen zijn volle lippen.

‘Dat gaat je niets aan, Liwel. We hadden het toch niet tegen jou of wel?’ merkte Caeleste droogjes op.

‘Doe me een lol.’ Hij nam de vaat van Caeleste over en Amelia zag zijn spieren wel aanspannen onder zijn strak zittende zwarte hemd.

Caeleste sloeg haar armen over elkaar heen en trok een wenkbrauw op: ‘Het is niet eerlijk dat heel Sutarebil feestviert en mijn vriendin hier dubbel zo hard moet werken om mensen zoals jij tevreden te houden.’

Hérons goudbruine ogen richtten zich op Amelia, die vreemd genoeg een blos voelde opkomen onder zo’n onderzoekende blik. Ze draaide zich weg om die felle ogen te vermijden en raapte nog wat vieze vaat bijeen. Ze verwachtte een arrogante opmerking van hem, maar hij zei slechts: ‘Dat is ook niet eerlijk.’

Amelia kon het niet laten om een blik over haar schouder te werpen, maar hij keek haar breed glimlachend aan. Geen spot in zijn bijna lichtgevende ogen. Wel een blik die haar tenen deed krullen in haar veterschoenen. Heron was een typische man, die je zou omschrijven als

charismatisch en een tikkeltje gevaarlijk. Iedere vrouw viel voor deze man, maar het gros bleef echter achter met een gebroken hart, want Heron Liwel was geen echtgenoot-materiaal.

Hij had een zelfverzekerd uiterlijk, waarin een vleugje duisternis zat opgeborgen. Hij was lang en gespierd, met een atletische bouw die zijn afkomst benadrukte. Iedereen in Sutarebil wist dat Herons vader een grote naam was binnen de soldaten van Amycus en iedereen wist dat er van Heron verwacht werd dat hij in zijn vaders voetsporen zou treden. Het gerucht deed ook de ronde dat Heron over een aantal weken een intensieve eliteopleiding zou gaan volgen in Amycus, bij de soldaten die Heron senior opgeleid hadden tot de wachter die hij nu was.

Herons gezicht had scherpe, uitgesproken trekken, met hoge jukbeenderen en een scherpe kaaklijn. Ieders blik werd echter meteen naar die uitgesproken ogen getrokken. Ogen die vaak intens naar je keken of je met een milde spot opnamen, wat bijdroeg aan zijn mysterieuze en soms dreigende uitstraling. Zijn haar was in de ondergaande zon molbruin, maar in de nacht kon het zo zwart als onyx zijn. In ieder geval was zijn haar altijd nonchalant warrig, wat hem een onverschillige, maar tegelijkertijd onweerstaanbare uitstraling gaf, die menig vrouwenhart deed smelten.

Amelia stond ook niet onaangeroerd tegenover hem, maar haar verstand bleef haar de baas. Voor haar telde het innerlijk van een man ook en Heron was een hoogmoedige, irritante en treiterige kerel. Hij probeerde altijd charmant te doen, maar hij werkte Amelia juist op haar zenuwen. Achter ieder compliment ging een slijmerige bedoeling schuil. En achter elke grap verborg hij een spottende ondertoon, die soms gewoonweg kwetsend kon zijn. Heron wist dat hij het goed deed onder de vrouwelijke Sutarebilianen en handelde daar ook naar. Hij deed alsof hij boven iedereen stond, alsof hij een of andere prins was en de rest van de wereld zijn onderdanen. Nou, dan was hij bij Amelia aan het verkeerde adres. Zij zou niet voor die adder kruipen.

‘Ik dank je voor je medeleven,’ zei ze sarcastisch, ‘maar ik hoef jouw hulp niet.’

Ze voelde zich altijd door hem in het nauw gedreven en dan was haar beste verdediging de aanval. Ze had Caeleste net een heks genoemd, maar met Heron in de buurt was zijzelf degene die een heks genoemd kon worden en niemand anders.

Heron kon haar snibbig commentaren echter wel hebben en had altijd weerwoord, dat haar nog meer op de kast joeg. ‘Het zal wel door al het kabaal komen, maar ik dacht echt even dat je de klemtoon op “jouw” legde. Dat kan echter niet kloppen, toch? Ik heb je immers nooit iets misdaan.’

Zijn lizigheid irriteerde Amelia mateloos. Niks leek hem onder zijn huid te kruipen. ‘Het feit dat je bestaat, is al ergernis genoeg.’

Hij was sterk genoeg om de vaat met een arm vast te houden en zijn andere hand quasi-gekwetst op zijn hart te leggen. ‘Je wreedheid kwetst me

zeer.'

'De waarheid doet pijn.'

'Oké,' zei Caeleste ongemakkelijk en ze nam de vaat weer over. 'Ik wil niet tussen dit spervuur zitten, dus ik breng deze vaat al naar binnen en kom zo terug met een lege bak.'

'Neem Liwel al mee, zodat hij verder kan met zijn serenade van zojuist.'

Caeleste greep echter snel de vaatbak en liep bijna zweverig tussen de dorpelingen door de herberg in. Heron sjokte met zijn handen in zijn leren broekzakken achter haar aan en merkte op: 'Ik heb het gevoel dat je me niet zo mag, Mikron.'

'Voor het eerst in mijn leven moet ik je gelijk geven.'

'En waaraan dank ik je minachting?'

'Moet je dat nog vragen?'

'Ja, eigenlijk wel. Normaal vallen de vrouwtjes in zwijm voor me, dus ik doe toch iets goed. Alleen jij gaat tegen me in.'

'Er moet toch iemand zijn die je op je nummer zet.'

'Ik moet zeggen: je intrigeert me.'

'Bedankt voor het compliment. Dat is echt iets wat een vrouw wil horen.'

Hij lachte een wolfachtige grijns, die Amelia's hart niet onaangetast liet. Meteen focuste ze zich op haar taak, zodat ze hem de rug toe kon keren. 'Ik vind het heerlijk dat je me altijd weerwoord geeft. Dat maakt de jacht des te leuker.'

'Welke jacht? Ik zal nooit jouw prooi worden, Liwel.'

'Dat zeggen ze allemaal, schattebout.' Voor ze de volgende aardewerken kroes kon pakken, reikte hij langs haar door en pakte de kroes ook vast, zodat hun handen elkaar raakten en ze hem wel aan moest kijken. Een grove fout, want toen ze zijn volle, intense blik op haar voelde, leek de grond onder haar voeten weg te vallen en begon haar hoofd te draaien. Zijn lange vingers pasten perfect om haar eigen kleine hand. Zijn warme huid verwarmde haar klamme onderarm nog meer. Zijn gespierde borstkas rustte tegen haar schouder en zette haar in vuur in vlam. Ze kon zijn houtachtige geur ruiken en het viel haar op dat ze meer vanille en sandelhout rook dan de weeïge alcohollicht die de meeste dorpelingen nu tentoonspreidden. Clandestien vond ze zijn geur wel aantrekkelijk en ze voelde even de vreemde drang om haar hoofd te draaien, zodat ze de aardse geuren beter tot zich kon nemen. Nu kon ze ook iets meer begrip opbrengen voor Arxons rare gesnuif van zojuist.

Hérons warme ademhaling streek over haar wang, toen hij zachtjes zei: 'Dat zeggen ze allemaal, totdat ze dan toch voor me vallen.' Zijn eeltige duim streek over haar handpalm en verzorgde kleine elektrische schokjes in haar hele arm.

Amelia schudde haar hoofd, voordat ze helemaal in katzwijm zou vallen en porde hem aan de kant met haar schouder. 'Je bent

onuitstaanbaar, Liwel.' Ze kon echter niet ontkennen dat ze zijn warme hand om de hare direct miste. Ondanks de hoge temperaturen buiten voelde de lucht op haar hand koud en kil aan.

Hij gniffelde en wreef over zijn borstkas. 'Haat ligt dichtbij de liefde, Mikron.'

'Val dood.'

'Misschien ooit.' Hij nam haar plagend de kroezen uit handen, draaide zich om en begon terug te lopen naar *De Nachtvreugde*. 'Maar niet vandaag, Mikron.'

Amelia voelde de neiging om een lege kroes naar zijn hoofd te gooien, maar hield zich net op tijd in. Ze hijgde, alsof ze net de marathon gelopen had. Hij was ook zo'n irritante, hoogmoedige man! Hij maakte iedereen gek met zijn oeverloze gezwam! Ze haatte zichzelf echter meer dan hem, want ze kon niet ontkennen dat Heron haar altijd wist te raken. Hoe ze zich ook tegen hem verzette, hij wist altijd onder haar huid te kruipen. Wat zei dat over haar?

II. WACHT HOUDEN

‘Heron!’

Heron schrok wakker van zijn slumerslaapje en sprong overeind in positie. ‘Mijnheer, ja, mijnheer.’ Hij zette zijn vingers tegen zijn slaap in de soldatengroet en probeerde de priemende blik van zijn vader, Heron senior, te negeren.

‘Soldaat, ik mag toch hopen dat je niet lag te tukken op je wacht?’

‘Nee, mijnheer. Ik was mijn zonden aan het overdenken.’

Heron senior schudde zijn hoofd, maar kon de pretlichtjes in zijn ogen niet onderdrukken. ‘Heron, de wacht houden, is een serieuze aangelegenheid. Het is geen extra kans om je roes uit te slapen.’

Heron huiverde. Het Oogstfeest was voor hem doorgegaan tot ver in de nachtelijke uurtjes. Hij had zelfs de zon weer zien opkomen, voordat hij zijn ogen sloot om te slapen. Niet verstandig, aangezien hij vandaag al vanaf de middag een wachtronde met zijn vader zou meelopen. Een wachtronde die duurde tot ver na middernacht.

‘Mijnheer, er is niks te melden hier. Alles is rustig in Sutarebil. Zoals altijd,’ voegde hij er verwensend aan toe.

‘Dat het rustig schijnt, betekent niet dat het rustig is. Een goede soldaat is juist in rustige tijden extra op zijn hoede.’

‘Ja, mijnheer. Het spijt me voor mijn nalatigheid.’

Zijn vader zeeg naast hem neer op het houten bankje in de enige wachttoren die Sutarebil rijk was. Hij bood hem een flacon aan en toen Heron een slok nam, voelde hij een hitte door zijn slokdarmen heen. Meteen begon hij te zweten, maar zijn hoofd voelde frisser. ‘Wat is het?’ vroeg hij, terwijl hij een kuch probeerde te onderdrukken.

Zijn vader nam ook een slok en antwoordde: ‘Kruidenwijn. Geeft je een mentale oppepper, waardoor je er weer even tegenaan kunt. Een van de vele geheimen van een soldatenleven.’ Hij gaf zijn zoon een amicale klap op de schouder en Heron glimlachte. ‘Maar zo te horen, had je het naar je zin gehad op het Oogstfeest? Ik had je helemaal niet gezien.’

Heron senior had als een van de weinige wachters van Sutarebil de wacht moeten houden over de feestelijkheden in het dorp en had zich dus niet kunnen bezighouden met dansen en drinken, zoals zijn zoon had gedaan. Nu Heron senior duidelijk zijn rol als commandant aan de kant had gezet en met zijn zoon praatte als vader, werd Heron weer kalmer en antwoordde: ‘Ik was met een paar maten van me in *De Nachtvreugde*, vader.’

‘*De Nachtvreugde* weer, hè? De herberg schijnt een vaste aantrekkingskracht op je te hebben, jongen.’ Zijn vader ontging niks. Hij wiebelde veelbetekenend met zijn wenkbrauwen.

‘Het is de enige plek in dit dorp met wat vertier, vader.’

‘Gisteren was het hele dorpsplein een en al vertier. Toch koos je voor een warme herberg in plaats van de frisse buitenlucht.’

‘Het is wat je fris noemt. De buitenlucht was vol met zwetende en hossende Sutarebilianen. Daardoor was het in *De Nachtvreugde* enigszins goed te doen.’

‘Dat is de enige reden dat je daar rond hing?’

‘Welke reden zou ik nog meer hebben?’

‘Geen idee. Misschien wat vrouwelijk schoon?’

Hij probeerde het te onderdrukken, maar hij zag golvende kastanjebruine haren voor zich, ogen met de kleur van gras, een feilloos crèmekleurig gelaat en die aantrekkelijke, warme lippen met ronde cupidoboog die hij zo graag eens zou willen beroeren met de zijne. ‘Nee, vader,’ zei hij vlug. ‘Wrouwelijk schoon kan ik overal krijgen.’

Heron senior gniffelde en sloeg een vaderlijke arm om hem heen. ‘Je bent een echte vrouwenverslinder, Heron. Vind je het echter niet interessanter om je te settelen met een mooie vrouw aan je zijde?’

Weer drong dat beeld van een bepaalde barvrouw zich aan hem op, maar hij schudde zijn hoofd. ‘Mijn ambitie is om een soldaat te worden, zoals u, vader. Voor nu is mijn focus daarop gericht. Bovendien vertrek ik over een week naar Amycus voor een vervolgopleiding, zodat ik tot de elitesoldaten kan toetreden. Daar past voor nu geen echtgenote bij.’

‘Ik verplicht je nergens toe, mijn zoon. Je hoeft niet in je vaders voetsporen te treden. Ik hoop dat je dit weet. Ik heb namelijk ook een veelbelovende carrière opzij geschoven, omdat ik voor je moeder wilde gaan.’

Heron herinnerde zich zijn moeder maar vaag. Ze was gestorven tijdens een epidemie die Sutarebils inwonersaantal gehalveerd had, toen hij slechts 32 seizoenen oud was. Hij droeg een foto van haar in zijn amulet altijd bij zich, maar hij herinnerde haar voornamelijk dankzij deze foto. Hij wist niet meer hoe ze tegen hem sprak, hoe ze voelde als hij door haar armen getroost werd, hoe ze rook als ze hem tegen zich aan had gehouden, hoe ze uitzag als ze iets anders droeg dan de kleding in haar foto. Zijn vader sprak bovendien nauwelijks over zijn overleden vrouw, omdat haar dood hem nog steeds iedere dag verdriet deed. Hij was ook nooit opnieuw getrouwd, omdat hij beweerde dat Martha met haar overlijden ook zijn hart had meegenomen.

‘Dat weet ik, vader. Ik ben echter tevreden momenteel met het leven dat ik leid.’ Hij grijnsde. ‘Hoewel het rustige patrouilleren in Sutarebil wel wat slaapverwekkend is soms.’

‘Dat zou het niet zijn, als jij je niet zo liet volschenken.’ Ofschoon het een vermaning was, gaf zijn vader hem een speelse por.

‘De geneugten van het leven zijn zo verleidelijk.’

‘Verleidingen moet je echter weerstaan, want zij brengen je van het juiste pad af.’

Heron hield wijselijk zijn mond. Er was een grote verleiding die hij niet had weerstaan en daar was hij iedere dag blijer mee. Zijn blik dwaalde af naar het zuiden, waar het enorme Drakenbos lag. Het bos was hemelsbreed 800 mijl lang en 1000 mijl op zijn breedste punt. Op een van Herons eerste patrouilles was hij afgedwaald van de rest van de soldaten en verdwaald geraakt tussen de bomen. Na urenlang rondgedoold te hebben, had hij geluiden gehoord en had hij verwacht dat de rest van de soldaten ergens hun kamp hadden opgeslagen. Toen hij echter hierop af was gelopen, was hij gestuit op een goudkleurige draak. De draak had hem gezien en voor een ruime tijd achterna gejaagd. Heron had gedacht dat zijn laatste uur geslagen had, toen de draak hem tussen haar machtige voorpoten had gevangen. Wat ze allebei niet verwacht hadden, was dat dit een telepathische band tussen hen gesmeed had, die ontstaan was doordat Heron de Uitverkorene bleek te zijn van de draak.

De Uitverkorene was een term, waarvan hij nog nooit gehoord had. Sterker nog, tot op dat moment had hij het bestaan van draken afgedaan als een van de vele mythes en legendes die het normale volk nodig had om te dealen met de reële tirannie van koning Lembo. Hierdoor had zijn kersverse draak, die hij kort erna met haar goedkeuring Shaera had gedoopt, hem eerst een hele geschiedenisles moeten geven over de eerste band tussen mens en draak en wat het voor hen inhield dat hij haar Uitverkorene was.

Sinds die magische eerste ontmoeting had Heron in zijn vrije tijd alle documenten in Sutarebils beperkte bibliotheek gelezen over draken en besteedde hij ieder vrij moment in de aanwezigheid van zijn nieuwe vriendin. Hij had zijn ontmoeting met Shaera gezien als een teken van de goden dat hij tot grootse dingen in staat zou kunnen zijn, als hij maar een goede voorbereiding zou genieten. Zijn vaders carrière gaf hem het perfecte excuus om opgeleid te worden tot soldaat zonder dat er rare blikken zijn richting uitgeworpen zouden worden.

Shaera was al twintig seizoenen de zijne en ze waren onafscheidelijk. Voor haar veiligheid verbleef ze in het Drakenbos, maar hun connectie was altijd aanwezig. Nu ook. Als hij de band iets verder open zette, kon hij zien dat zijn draak de jacht had ingezet op een zwijn, die ondanks zijn grootte en gewicht Shaera nog lang kon voorblijven. Zijn draak was geïrriteerd dat de jacht zo lang duurde en liet haar vlammenwerper op het dier los, die het zwijn niet kon ontwijken. De geur van geroosterd vlees deed Heron watertanden.

Hij kon niet wachten tot hij na zijn dienst bij Shaera kon zijn. Het grootste deel van de nachten sliep hij bij haar tussen de bomen, waarna hij voor iedere dienst terug glipte naar zijn slaapkamer. Zijn vader had vast weleens opgemerkt dat zijn zoon niet thuis had geslapen, maar hij had hem er nooit mee geconfronteerd. Waarschijnlijk vermoedde Heron senior dat zijn zoon het bed deelde met meerdere vrouwen en Heron vond die reputatie best prima. Dat gaf hem het perfecte excuus om de nacht door te

brenghen met de enige vrouw in zijn leven.

Met zijn soldatenopleiding overdag en zijn opleiding als Drakentemmer in de nacht had Heron echter weinig tijd om met andere vrouwen te verkeren. Dat was geen leugen die hij zijn vader op de mouw gespeld had. Natuurlijk had Heron wel zijn reguliere vrije partijen met de vrouwtjes van het dorp, maar bovenal was Heron bezig met zijn geheime bestaan als Drakentemmer in de nachtelijke uurtjes.

Hij had namelijk niet alleen in het geheim een draak opgevoed, maar ook had hij met heel veel moeite andere andersdenkenden weten op te trommelen om hem te vergezellen in een geheim genootschap. Hij had namelijk al snel ingezien dat Shaera op zijn pad was gebracht om zich te verzetten tegen de koning en niet om deze man juist te dienen.

Op vroege leeftijd had Heron al ingezien dat de heerschappij van koning Lembo niet juist was. Er was zoveel onrechtvaardigheid op deze aardkloot en de koning deed er niets aan. Mensen zouden in vrijheid moeten kunnen leven, maar nu moesten zij als soldaten in dienst van het Rijk al optreden als een dronkenman een verkeerd woord over de koning zou zeggen. En dat waren er veel, die loslippiger werden na een drankje in de taverne. En dat voelde fout. Een man mocht toch wel zijn eigen mening hebben zonder bang te hoeven zijn dat dit zou leiden tot een gevangenisstraf of zweepslagen?

Heron had zijn vader mensen zien geselen en hij had dikwijls zelf ook de zweep in zijn handen moeten nemen om zijn dorpsgenoten, die hij normaal iedere dag begroette, het vel van het lijf te slaan voor een opmerking, waar Heron het diep van binnen totaal mee eens was. Hij als soldaat had echter een rol te spelen en regels te volgen. Dat betekende niet dat hij niet na iedere daad meer en meer gruwelde van Lembo's tirannie. Dat moest stoppen.

Naar Herons mening was het tijd voor een nieuwe vorst of vorstin. Dat kon hij echter niet alleen bewerkstelligen. Hij had soortgenoten nodig. Een genootschap dat uiteindelijk als doel had de tirannieke koning Lembo van zijn troon te stoten. Het had vele seizoenen geduurd, maar met mondjesmaat hadden andere mensen van Herons plannen gehoord en hadden zich hierna bij hem gevoegd. Ze opereerden nu onder de naam de Vrijheidsstrijders. Hun geheim genootschap kwam twee keer per week samen om te trainen en om nieuwtjes te bespreken.

Zo was het hen ter ore gekomen de afgelopen ontmoeting dat de zuidelijke havenstad Porta nu echt in oorlog was met Darkor na een jarenlange dreiging. Het was de enige stad in het Oostelijke Rijk, die zich openlijk had uitgesproken tegen de plannen van Darkor en die dit nu met een oorlog moesten bekopen. De Vrijheidsstrijders trainden daarom nu nog dubbel zo hard in de hoop dat ze op een dag klaar zouden zijn om in een oorlog, zoals die in Porta, mee te kunnen strijden.

Tegenwoordig hadden ze ook echt de macht om verandering te brengen. Heron en Shaera waren niet de enige draak en Uitverkorene meer